

Een Verhaal van Dubbele Standarden en Verdrijving

Het Israël-Palestina-conflict is een diepgewortelde strijd, gekenmerkt door historische ironieën en hedendaagse onrechtvaardigheden die een cyclus van geweld en verdrijving in stand houden. Dit essay onderzoekt vier belangrijke thema's: de historische rol van Palestina als toevluchtsoord voor Joodse immigranten die vluchtten voor nazi-vervolgung, om vervolgens zelf verdreven te worden; het gebruik van terrorisme door zionistische paramilitairen en later door Israël, terwijl anderen als terroristen worden bestempeld; de mensenrechtennormen die de oprichting van Israël mogelijk maakten, maar nu tegen Palestijnen worden geschonden; en de oneerlijkheid van het VN-verdelingsplan van 1947, gevolgd door de illegale expansie van Israël. Deze thema's onthullen een patroon van dubbele standaarden, morele tegenstellingen en juridische overtredingen die de rechten van Palestijnen blijven ondermijnen en de noodzaak van een rechtvaardige oplossing benadrukken.

Palestina als Toevluchtsoord, Nu Verdreven

In de jaren 1930 en 1940 verdreef nazi-Duitsland Joden, ontnam hen hun burgerschap onder de Neurenbergwetten (1935) en escaleerde de vervolging na de Anschluss van 1938. De Évian-conferentie van juli 1938, geïnitieerd door Franklin D. Roosevelt, slaagde er niet in toevlucht te bieden: 32 landen waren aanwezig, maar alleen de Dominicaanse Republiek en Costa Rica boden aan om aanzienlijke aantallen op te nemen (respectievelijk 100.000 en 200 gezinnen), terwijl de VS en het VK weigerden hun quota te verhogen. Met weinig opties wendden veel Joden zich tot het Mandaat Palestina, waar het Britse Mandaat immigratie faciliteerde onder de Balfour-verklaring (1917). Tussen 1933 en 1939 arriveerden meer dan 120.000 Joden, en tegen 1947 bereikte de Joodse bevolking 33% (600.000 van 1,9 miljoen). In deze context nam Palestina Joodse vluchtelingen op en redde hen toen een groot deel van de wereld hen de rug toekeerde.

Tegenwoordig wordt deze geschiedenis omgedraaid door het zionistische narratief dat "geen enkel land Palestijnen wil opnemen". Sinds de Hamas-aanval van 7 oktober 2023 en Israëls vergeldingscampagne in Gaza zijn 1,9 miljoen Palestijnen (van 2,1 miljoen) verdreven, volgens schattingen van de VN. Human Rights Watch (HRW) documenteert deze acties als gedwongen overplaatsing, een oorlogsmisdaad onder de Conventies van Genève, met evacuatiebevelen, aanvagen op veilige zones en de vernietiging van 70% van de woningen in Gaza. Israëlische functionarissen, zoals minister van Financiën Bezalel Smotrich, hebben "vrijwillige migratie" voor Gazanen voorgesteld, wat impliceert dat hun verdrijving het conflict zou oplossen. Dit narratief negeert de 6 miljoen sterke Palestijnse diaspora in landen als Jordanië, Chili en Duitsland, en het feit dat Israëls blokkade en controle over de grenzen van Gaza (bijv. de Rafah-overgang) Palestijnen verhinderen te vertrekken, niet een gebrek aan internationale bereidheid. De ironie is duidelijk: Israël, deels gebouwd door

vluchtelingen die toevlucht vonden in Palestina, verdrijft nu met geweld Palestijnen terwijl het beweert dat niemand anders hen zal opnemen, waarmee hun recht om in hun thuisland te blijven wordt geschonden onder internationaal recht (Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, Artikel 13).

De Continuïteit van Terrorisme

Zionistische paramilitairen Irgun en Lehi gebruikten tactieken tijdens het Britse Mandaat die vandaag als terrorisme zouden worden geclassificeerd, met als doel de Britten te verdrijven en een Joodse staat te beveiligen. Irgun, geleid door Menachem Begin, bombardeerde in 1946 het King David Hotel, waarbij 91 mensen omkwamen (41 Arabieren, 28 Britten, 17 Joden). Het bloedbad van Deir Yassin in 1948 door Irgun en Lehi doodde meer dan 100 Palestijnse dorpelingen, wat een massale vlucht veroorzaakte en de Nakba verergerde. Andere daden omvatten de ophanging in 1947 van de Britse sergeants Clifford Martin en Mervyn Paice, bomaanslagen op Arabische markten en internationale aanvagen zoals de bomaanslag op de Britse ambassade in Rome in 1946. Lehi vermoordde Lord Moyne in 1944 en VN-bemiddelaar Folke Bernadotte in 1948, de laatste mogelijk met betrokkenheid van de Israëlische staat. Deze daden—gericht op burgers, angst zaaien en politieke doelen nastreven—passen bij moderne definities van terrorisme (Resolutie 49/60 van de Algemene Vergadering van de VN, 1994). Begin, met een premie van £10.000 van MI5, werd later premier van Israël (1977-1983) en stichtte de Likud-partij, nu geleid door Benjamin Netanyahu.

Sindsdien heeft Israël daden gepleegd die deze gewelddadigheid weerspiegelen, vaak gepresenteerd als zelfverdediging maar bekritiseerd als terrorisme of schendingen van internationaal recht. In 2006 bombardeerde Israël de internationale luchthaven Beirut-Rafic Hariri, gericht op civiele infrastructuur en liet duizenden gestrand achter, veroordeeld door HRW wegens gebrek aan militaire noodzaak. In 1973 schoot Israël Libyan Arab Airlines Vlucht 114 neer, waarbij 108 van de 113 mensen omkwamen, een daad die door de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO) als illegaal werd beschouwd. Israël vernietigde ook de internationale luchthaven Yasser Arafat in Gaza in 2001-2002, een symbool van bredere beperkingen op Palestijnse beweging onder de blokkade van 2007. Toch bestempelt Israël Hamas-leiders als terroristen, richt zich op hen voor moordaanslagen—bijv. Ismail Haniyeh in Teheran (juli 2024) en Yahya Sinwar in Rafah (oktober 2024)—terwijl het zijn eigen geschiedenis negeert. Hamas, door de VS en EU als terroristische groepering aangewezen, heeft Israëlische burgers aangevallen, maar zijn politieke rol in Gaza en retorische verschuivingen (bijv. handvest van 2017) worden genegeerd, waardoor het de legitimiteit wordt ontzegd die Begin verwierf. Deze dubbele standaard—zionistisch en Israëlisch geweld verontschuldigen terwijl Palestijns verzet wordt veroordeeld—houdt de conflictcyclus in stand.

Mensenrechten: Israël Mogelijk Maken, Palestijnen Schenden

Mensenrechtennormen die de Britten tijdens het Mandaat beperkten, maakten de oprichting van Israël mogelijk, maar dezelfde normen worden nu door Israël tegen Palestijnen geschonden. Het Britse Mandaat droeg Groot-Brittannië op om “de burgerlijke en religieuze rechten van alle inwoners van Palestina te waarborgen”, wat vroege mensenrechtencprincipes weerspiegelde. Geconfronteerd met de opstand van Irgun en Lehi was de Britse reactie terughoudend: Operatie Haai (1946) omvatte arrestaties en avondklokken, en gevangen militanten werden gedeporteerd naar kampen in Eritrea, Kenia en Cyprus, waarmee massale vernietiging werd vermeden. Uitputting na de Tweede Wereldoorlog, internationale druk (vooral van de VS na de Holocaust) en opkomende mensenrechtennormen beperkten het gebruik van onevenredig geweld. Een brutalere reactie—vergelijkbaar met die van Israël in Gaza—zou de zionistische beweging hebben verpletterd, waardoor de oprichting van Israël in 1948 werd verhinderd.

Vandaag schendt Israël deze normen in zijn behandeling van Palestijnen. Sinds oktober 2023 heeft Israëls campagne in Gaza 1,9 miljoen mensen verdreven, meer dan 43.000 gedood en 70% van de woningen vernietigd, acties die HRW classificeert als gedwongen overplaatsing, een oorlogsmisdaad. De blokkade van 2007 vormt collectieve bestraffing, verboden onder Artikel 33 van de Vierde Genève-conventie, en beperkt de toegang tot essentiële goederen. Gerichte moorden in derde landen, zoals de moord op Haniyeh in Iran, schenden soevereiniteit en roepen zorgen op over buitengerechtelijke executies onder internationaal mensenrechtenrecht. De ironie is diep: de normen die de Joodse bevolking in de jaren 1940 beschermden, worden nu genegeerd, aangezien Israëls acties de rechten van Palestijnen op leven, beweging en zelfbeschikking ondermijnen.

Oneerlijke Verdeling, Illegale Expansie

Het VN-verdelingsplan van 1947 (Resolutie 181) was inherent oneerlijk, door 56% van het Mandaat Palestina (14.100 km²) toe te wijzen aan een Joodse staat voor een minderheidsbevolking (33%, 600.000 mensen) die 7% van het land bezat, terwijl de Arabische meerderheid (67%, 1,3 miljoen) 43% (11.500 km²) kreeg. Jeruzalem zou een internationale stad worden. De Joodse leiding accepteerde het plan als een stap naar staatvorming, terwijl de Arabische leiding het verwierp, stellend dat het zelfbeschikking schond. De daaropvolgende burgeroorlog van 1947-1948 en de Arabisch-Israëliische oorlog van 1948 zagen Israël uitbreiden naar 78% van Palestina (20.770 km²), waarbij 750.000 Palestijnen werden verdreven (de Nakba), met bloedbaden zoals Deir Yassin die de exodus aanwakkerden.

Dit 56% was niet genoeg voor Israël, dat sindsdien illegaal is uitgebreid door middel van bezetting, nederzettingen en annexatie. De Zesdaagse Oorlog van 1967 zag Israël de Westelijke Jordaanoever, Gaza, Oost-Jeruzalem en de Golanhoogten bezetten. Het Advies van het Internationaal Gerechtshof (ICJ) van 2024 verklaart deze bezetting illegaal, wijzend op schendingen van Palestijnse zelfbeschikking door meer dan 700.000 kolonisten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem, illegaal onder Artikel 49 van de Vierde Genève-conventie. Palestijnen worden regelmatig uitgezet, zoals in Sheikh Jarrah, om plaats te maken voor kolonisten. Israëls annexatie van Oost-Jeruzalem in 1980 als zijn “ondeelbare hoofdstad” is illegaal, zoals bevestigd door VN-resolutie A/RES/ES-10/24 (2024), die ook nederzettingen en de scheidingsmuur veroordeelt. Deze acties verstevigen Israëls controle,

creëren “onomkeerbare effecten” die neerkomen op annexatie, verdrijven verder Palestijnen en spreken de principes van rechtvaardigheid van het verdelingsplan tegen.

Conclusie

Het Israël-Palestina-conflict wordt gekenmerkt door historische ironieën en hedendaagse onrechtvaardigheden die diepe dubbele standaarden onthullen. Palestina bood toevlucht aan Joodse immigranten toen de wereld hen afwees, maar nu verdrijft Israël Palestijnen terwijl het beweert dat niemand hen zal opnemen, zijn eigen rol in hun benarde situatie negerend. Zionistische paramilitairen gebruikten terrorisme om een staat op te bouwen, en Israël pleegde later soortgelijke daden—luchthavens bombarderen, vliegtuigen neerhalen—terwijl het Hamas als terroristen bestempelt, ondanks Begin's eigen terroristische verleden. Mensenrechtennormen die de oprichting van Israël mogelijk maakten, worden nu tegen Palestijnen geschonden, zoals blijkt uit de gedwongen overplaatsing en blokkade van Gaza. De oneerlijke verdeling van 1947, gevolgd door Israëls illegale expansie door nederzettingen en annexatie, zet dit patroon van verdrijving voort, schendt internationaal recht en de rechten van Palestijnen. Deze tegenstellingen onderstrepen de dringende noodzaak van verantwoording en een oplossing die Palestijnse zelfbeschikking respecteert, historische grieven en hedendaagse onrechtvaardigheden in het hart van dit conflict aanpakt.